

Teplo 7

Spozornieš, niečo leží na zemi.

Zohneš sa po lesklý prívesok a zdvihneš rozšliapnutého chrobáka so zlatými krovkami. Veci sa menia, sú neustále v pohybe.

Nad týmto práve premýšľal Filip, keď sa ho Barbara (neznáma okoloidúca, celkom pekná, vysoká, dokonca by sa dalo povedať, že *velká*, okolo dvadsať päť, možno o kúsok viac, takto mohla vyzerat' stará mama, keď bola mladá) nervózne spýtala, ako sa dostane k hotelu Arcadia. Ukázal na trolejbus stojaci na zastávke, povedal, kde má vystúpiť. Chcel ešte niečo dodať, ale Barbara sa rozbehla, pretože trolejbus sa už-už chystal vyštartovať. Áno, stihla by vbehnúť do zatvárajúcich sa dverí, keby jej z vrecka nevypadla kniha – a z nej sa nevysypala kopa poznámok na malých útržkoch papiera. Filip spravil pári krokov, zdvihol ich a zavolal na ňu. Dvere sa zavreli, trolejbus odišiel bez nej. Namrzene sa vrátila, podakovala mu, vlastne to len tak zamrmlala, zvrtla sa. Pár sekúnd sa za ňou pozeral, ako si trucovito sadla na lavičku a začala papiere pchať naspäť do knihy – letmo si všimol, že je to Lovecraft, zbierka poviedok, ktorú poznal, ultramarínová obálka s kresbou a bielym písmom. A pobral sa preč.

Bol úplne obyčajný deň, slnečno. Filip mieril do práce. Krátky pohľad na hodinky mu povedal, že pešo by to odtiaľto nemalo trvať viac než tridsať minút.

**

Barbara sedela na lavičke a čakala na ďalší trolejbus. Vlastne bolo jedno, kedy príde na to stretnutie. Povedali, že sa tam môže zastaviť kedykoľvek. Mala si len prezrieť prípadný priestor na filmovanie. Ked' povie predbežné áno, aj tak všetko ostatné potom rozhodne režisér s architektom.

Ten muž, ktorého sa pýtala (asi v jej veku alebo o niečo starší, s ostro rezanou tvárou, s okuliarmi, zarastený, s ustupujúcimi vlasmi, ledabolo oblečený), jej niekoho vzdialene pripomínal, len si nevedela spomenúť koho. Vyzeral ako ten anglický herec? Meno, meno, meno. Vzdala to.

Ked' dostane svoje dni, má intenzívnejšie, hlbšie spomienky, bežalo jej hlavou. Spomína si na úplne iné veci ako zvyčajne – a v nečakaných súvislostiach. Je to dokonca tak, ako keby sa už pred spustením toho všetkého krvavého dobrodružstva ozývalo dávne a silné volanie rodu (často si to predstavovala ako hľasy žien, čo tu boli pred ňou), vždy si spomenie na mamu, ktorá umrela. Pred mesiacom sedela na hradnom kopci a pozerala sa dolu na Dunaj. Z hladiny sa vzniesla veľká biela labuť, nemotorná a tăžká ako ona a jej mama. Pozorovala toho vtáka a po tvári jej tiekli slzy.

počas celého detstva bol ich byt plný hudby. Len kvôli nemu sa naučila hrať tiež. Satie, Chopin, Debussy. Pripomínali jej ho. Rada na otca spomínała prstami. Ked' podvečer príde domov, bude si rozhodne musieť zahrať. Určite. La cathédrale engloutie. Možno. Alebo niečo iné.

**

Filipovi zvyčajne stačilo, že *niekde* pracuje a dostáva za to peniaze. Nič viac ani nechcel, nemal chut' zamýšľať sa a trápiť, budovať kariéru ako ostatní naokolo, túžil mať len pokoj. A tak to bolo aj teraz – už druhý mesiac robil strážnika vo verejnom sklage, zastrčenom kdesi na konci Petržalky. Bral to tak, že ľudia si sem odkladajú nepotrebné spomienky. Spomienky, ktoré zbytočne zaberajú priestor, no vyhodiť ich by bolo predčasné. Skrátka, na čas nechcú o nich nič vedieť. Pravdaže, keby to niektorému z nich vysvetľoval, asi by si klopal na čelo. Väčšina ľudí nad predmetmi, čo ich obklopujú, nepremýšľa ako nad zhmotnenými útržkami uplynulého života, priponienkami minulosti. Nevedia o tom, nechcú vedieť. No a sem do skladu si len veľmi prakticky ukladajú veci, ktoré sa im nevojdú do bytu. Nakrátko, zvyčajne však na dlhšie. Mesačne platia za svoj priestor a potlačené spomienky ležia hlboko v podvedomí.

Premýšľal, že podvedomie teda musí pripomínať takýto sklad. Na začiatku sedí ktosi, u koho sa zapíšete a on

vám prezradí kódy, vloží do ruky kľúč. Pridelí vám kobku požadovanej veľkosti, do nej vŕšite odrezky a odstrižky svojej existencie, ktorých sa len tak ľahko nedokážete vzdať. Postupne to začína pripomínať geologické vrstvy – paleolit, mezolit, neolit. Alebo, ak chcete – detstvo, dospievanie, po prvom stáhovaní, pred svadbou, po rozvode. Môžete sem prísť, kedy chcete. Na niektoré veci už ale nedosiahnete, lebo sú príliš hlboko, iné sa vytratili z vašej pamäti, o ďalších len tušíte, že *tam kdesi sú*. A tak to ide dokola.

Pre Filipa znamená jediné vyrušenie, len keď musí ísť odomknúť a dozeráť na uloženie alebo vybratie všetkého toho nábytku a sošiek, kníh a obrazov – sprevádzať nového zákazníka a vyprevádzať starého. Musí byť prítomný iba fyzicky, presne to mu vyhovuje. Môže sa inak venovať sám sebe a vlastným myšlienкам. Zhodí pracovnú bundu, občas sa vyzlečie len do trička, sadne si pod prístrešok za obdlžnikom skladiska a pozerá do zvlnenej krajiny za mestom, kde narýchlo vybetónovaná plocha ešte zvádzala boj s novou trávou, ale potom sa vzdá a nechá ju ovládnúť celý priestor. Tam v diaľke je diaľnica, na horizonte vidí nekonečne plynúce body a úsečky, počuje jednoliaty vzdialený šum a občasné zakvílenie vtáka z niektorého z dvoch stromov, ktoré má vo výhľade. Počúva hudbu a slní sa.

Ak má nočnú, môže spať, sklad obchádza len vtedy, keď sa mu zachce, s baterkou, nikto ho nekontroluje, má

Alebo to možnože bola opačná strana roka, lyžovačka na ktorej si chate v Tatrách, rozhorúčenosť po dlhom dni na snehu, smiech a alkohol veští nejakú formu telesnej rozkoše. Usmiala sa.

„Môže byť? Hodí sa vám to?“ spýtala sa jej hotelová manažérka uprostred veľkej miestnosti, ktorá sa úporne snažila v návštevníkoch hotela vyvolať dojem, že odtiaľto len pred maličkou chvíľou odišiel Jan Jiskra z Brandýsa so svojou konkubínou. Zavrtela hlavou, vyšla von a zo strmého schodiska pozerala dolu do širokého patia. V starožitných kreslách diskutovalo niekoľko mužov v oblekoch. Znamená dostatok peňazí spokojnosť? Nevedela odpovedať – ešte nikdy ten pocit nezažila. Ale tí ľudia tam dolu sa tvária spokojne. Takže asi áno.

Pravdepodobne ani netušia, že v tomto dome podľa povesti kedysi brutálne zavraždili bratislavských husitov, zdalo sa jej, že to tu cíti, ale zrejme to bol len prelud. *Necítiť vo vzduchu krv?* – chcela sa opýtať, no včas sa zarazila, nemohla si predsa dovoliť pôsobiť ako šialená. Možno sa kuchár porezal do prsta pri krájaní mrkvy a molekuly pachu to privialo až sem. Ale nie, zas až taký dobrý čuch určite nemá! Ani v tomto svojom stave.

Spravila odtiaľto ďalšiu fotografiu a potom ešte jednu, aby režisér s architektom mali prehľad o priestore, a podčakovala sa. Úslužná manažérka, s profesionálnym, nacvičeným úsmevom a presnou moduláciou hlasu, sa s ňou rozlúčila pri recepcii a silný pocit androidnosti ešte

zvyčajne zastavil aspoň raz do týždňa, Filipovi na požiadanie nosil rozličné lieky, ktoré ho zaujímali. Ten ich občas na sebe testoval – počas prázdnych dní, keď nehrozilo, že niekto príde. Pozoroval svoje rozpoloženia, skúmal pôsobenie účinných látok na telo a psychiku, a všetko si zapisoval. Dnes si ale iné stavy, než ten *normálny*, nemohol dovoliť, tak aspoň listoval vo svojom notesе.

Svoje výskumy kedysi začal pomerne nevinne: Ibalginom – svet sa vyhladí a akoby podprahovo spríjemní, nepodarilo sa mu odhaliť, v čom presne to spočíva, ale skrátka, cítil sa akýsi celý lepšie vyladený. Valetol – po chvíli akoby dojem piesku medzi zubami, trpnutie dásien, čudná chuť v ústach, bez zvláštnych príjemných zážitkov, krútenie hlavy, bolest' postupne mizne, najmä ak bolí napríklad zub. V tom prípade celkom fajn. Panadol ultra rapi-de s efedrínom – ten aspoň slúbovali na príbalovom letáku – príjemný pocit, akoby riedka hmla v hlave, zahmenie, lahodné. Potom tráva, gandža, marihuana, tak to je veľká téma pre všetkých jeho kamarátov, Filipovi tá príjemná veselá demencia občas dosť prekážala, v lepšom prípade si to takto užije na konci života (možno, ak dožije) a za pomoci vlastného vnútra a vlastných chemikálií, takže, keď sa to tak vezme, ani nič moc. Hašiš je lepší – je menej zamotaný a motajúci, stav mäkkosti a veľkej príjemnosti, akoby spokojný hlboký úsmev, tak nejako. Lysohlávky, hríby, iný kaliber, iná realita, oveľa viac než čokol'iek predtým, pocit pravdivejšieho ja, tryskajúce spomienky z detstva, pocit, že

Možno je aj škoda naťahovať ho takto na škripec.

Ked' prišiel Vinco, sedeli spolu za skladom na starej pohovke, z ktorej kde-tu trčali pružiny, a pozerali na planiny za mestom, porastené chudobnou zaprášenou trávou, povalovali sa na nich zvyšky betónových panelov a pokrútené železo, ako po boji. Občas kde-tu vyletelo pod náporom vetra igelitové vrecko a plachtilo vzduchom. Ak je bežný život vojna – toto sú jej pozostatky, *disiecta membra*, mrmlal Vinco. Na okraji mesta, na okraji skutočnosti. Na okraji bežnej, každodennej reality.

Filip zalistoval vo svojom zápisníku o pár stránok ďalej a s miernymi ťažkosťami vylúštil bášeň, zachytenú takmer nečitateľným písmom. Vincovi sa veľmi páčila. Mala názov Utopení.

*Konečne v pokoji, mäkkosti
a tichu ležíme si na dne.*

*Po tvárah nám plynú odlesky a tiene
a hladina je ďaleko.*

*Už žiadne otázky a rýchle
odpovede, nemé pozdravy.*

Nespáli sa koža na slnku.

Že ako sa nadýchnut a kedy jest?

Už nie

túžobný dotyk cudzej pokožky.

*V dutinách tela sa nám usadia kraby,
karneval nočných rýb*